

14. august 2009

Om forbrugsdannelsen i ADAM

Resumé: I nærværende papir diskuteres, hvad der skaber den langsigtede forbrugstilpasning i varekøbseksperimentet. Vi belyser, hvordan det påvirker forbruget, hvis ADAM får en forbrugsfunktion, der gør forbruget til en positiv funktion af boligprisen, en lønfunktion uden lønkvote og eventuelt en formue uden erhvervskapital.

Nøgleord: Forbrug

Modelgruppepapirer er interne arbejdsrapporter. De konklusioner, der drages i papirerne, er ikke endelige og kan være ændret inden opstillingen af nye modelversioner. Det henstilles derfor, at der kun citeres fra modelgruppepapirerne i Statistik.

1. Indledning

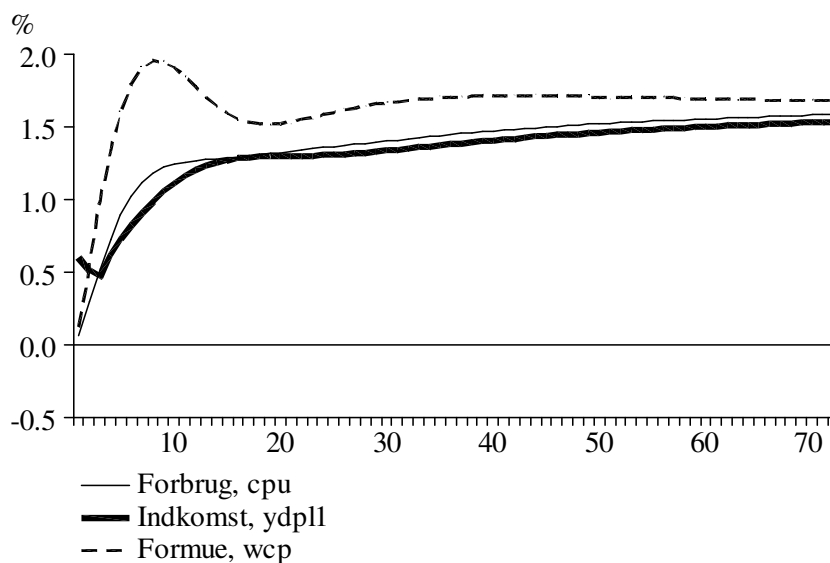
Vi er nødt til at ændre ved forbrugets reaktion på boligprisen, og vi har lovet en ny lønrelation. Hvis vi i samme forretning kommer hurtigere frem til et vandret forløb i den langsigtede forbrugseffekt, bliver det nemmere at tolke og præsentere modeleksperimenter.

2. Indkomst, forbrug og formue på langt sigt, varekøbseksperiment april08

Vi laver det sædvanlige varekøbseksperiment bortset fra to ting, som har betydning for det langsigtede forløb: Dels er stødet til det offentlige varekøb ikke konstant i faste priser (+10 mia. 2000-priser) men gjort proportionalt med udgangsforløbets varekøb, og dels er støttede boliger i modellen gjort proportionalt med boligkapitalen.

Vi interesserer os for effekten på forbrug, indkomst og formue, her ADAM-variablene cpu , $ydpl1$ og wcp . Det er tre nominelle variable, og effekten måles som relativ afvigelse til udgangsforløbet. Resultatet er vist i figur 1, som dækker de første godt 70 år af eksperimentet.

Figur 1 Varekøbseksperiment på april08, effekt på forbrug, indkomst og formue

Vi ville forvente, at de tre variables procentvise afstand til udgangsforløbet stabiliseres og gerne med samme værdi. En sådan løsning ville i hvert fald være let at relatere til simple principper, hvor forbruget følger (et geometrisk gennemsnit af) indkomst og formue, mens formueudviklingen afspejler forskellen på indkomst og forbrug.

Med Y , C og W for indkomst, forbrug og formue kan den simple sammenhæng skrives som (1) og (2), hvor (2) er en definitions-mæssig sammenhæng mellem formue og opsparing, mens (1) gengiver essensen i ADAM's langsigtede forbrugsrelation.

$$C = Y^{0.87} W^{1-0.87} \quad (1)$$

$$W = W_{-1} + Y - C \quad (2)$$

Vi kan sætte de tre variable til 1 i udgangspunktet. Indkomsten, Y , er den eksogene variabel. Øges Y fra 1 til 1.1, vil den nye stationære ligevægt være, at alle tre variable er 1.1. Så simpelt er princippet i ADAM's forbrugsbestemmelse.

I praksis er ADAM lidt sværere, som figur 1 antyder. I hvert fald tager det åbenbart meget lang tid at komme til en simpel ligevægt.

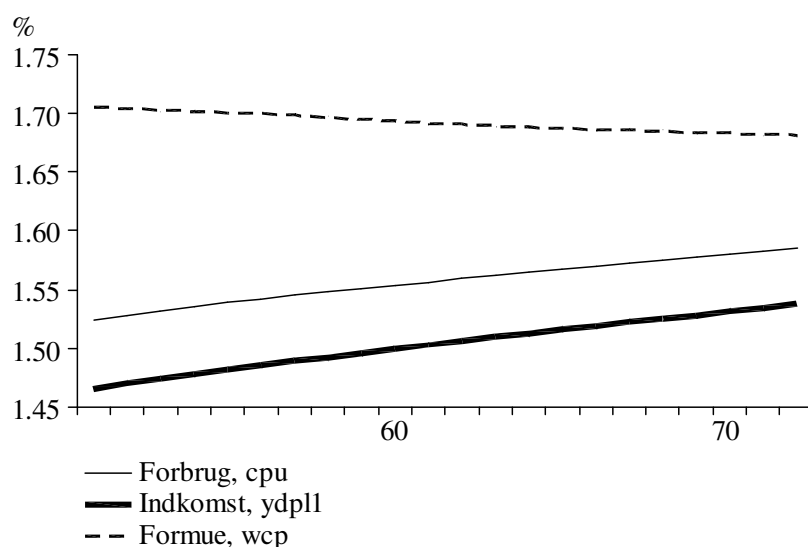
Vi er også nødt til at problematisere den simple skabelon i (1) og (2), for det er ikke sikkert, at Y i (1) svarer til Y i (2) i ADAM. I ADAM hedder Y i (1) $YDPL1$, som har en eksplicit definitions-ligning, mens Y i (2) er en lidt uklart ting, der følger implicit af definitionen på wcp . Fx fragår pensionsindbetalinger i $YDPL1$, men disse indbetalinger kan dårligt fragå i (2)'s Y , for pensionsindbetalinger akkumuleres i ADAM's pensionsformue, som er en del af W . Så alene af den grund vil Y i praksis være forskelligt i (1) og (2).

Dermed er der reelt 4 variable i (1) og (2) og to indkomstvariable at ændre på. Hvis Y i (1) kun stiger fra 1 til 1.09, mens Y i (2) stiger fra 1 til 1.1, vil den stationære løsning indebære, at C stiger fra 1 til 1.1 ligesom Y i (2), mens formuevariablen W stiger fra 1 til hele 1.167, som afbalancerer, at forbrugsrelationens Y kun er 1.09. I eksemplet bestemmes C af Y i (2), mens det mindre Y i (1) fungerer som en forøgelse af opsparingstilbøjeligheden.

Dermed være også antydnet, at det ikke behøver at være et problem, hvis forbrug indkomst og formue ikke ender med at have samme procentvise ændring i forhold til grundforløbet. Det er formentlig tilstrækkeligt til at repræsentere en ligevægt, hvis de tre ADAM-variable hver især ender med en konstant procentvis ændring i forhold til grundforløbet.

De sidste 20 år af figur 1, dvs. perioden fra 50 til 70 år efter stødet, er trukket frem i figur 2, hvor det er endnu tydeligere, at indkomsten i forbrugsrelationen stadig vokser og trækker forbruget i vejret. Samtidig er forbruget kommet så højt op, at formueeffekten er på vej ned. Det er muligt, at vi er på vej mod en stabil løsning, men vi er der endnu ikke efter 70 år.

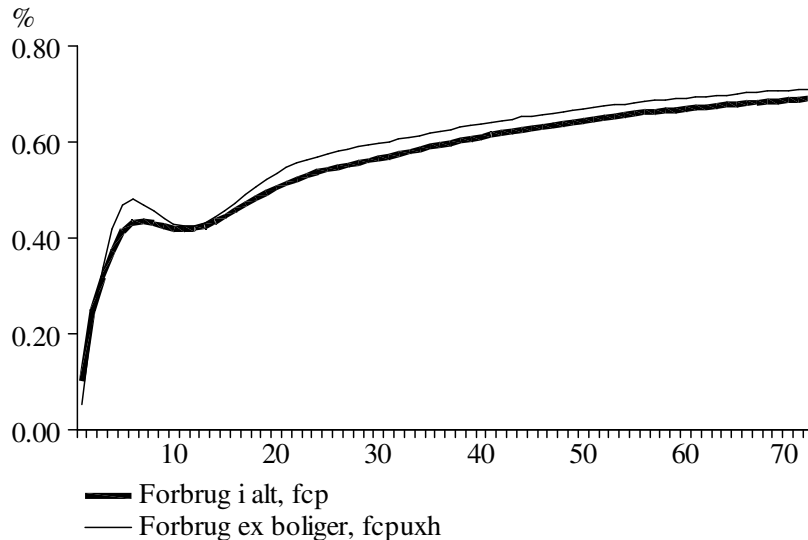
Figur 2 Varekøbeeksperiment på april08, effekt på forbrug, indkomst og formue

De to figurer viser effekten på indkomst, forbrug og formue i løbende priser. Den viste forbrugsvariabel, cpu , er en speciel ADAM-udgave af privatforbruget, hvor ejerboligforbruget

er repræsenteret ved en beregnet usercost på ejerboliger. Det kan være lige så interessant at se på det sædvanlige forbrug i faste priser, der direkte påvirker modellens aktivitet og beskæftigelse. Effekten på forbruget i faste priser er vist i figur 3.

Figur 3 Varekøbeeksperiment på april08, effekt på forbrug i faste priser

Både forbruget i alt og forbruget ex bolig i faste priser er efter 70 år stadig på vej op i forhold til basisforløbet. Det mest iøjnefaldende i figur 3 er, at effekten på forbruget i faste priser overgangsvist svækkes efter de første 7-8 år. Udviklingen indebærer, at en betydelig del af forbrugsstigningen først starter 15 år inde i eksperimentet.

Pausen i forbrugseffekten afspejler en u hensigtsmæssig negativ forbrugsreaktion på boligprisstigningen, jf. fx Dans, Ad ADAM's samspil – bolig-forbrug, 29./4.09.

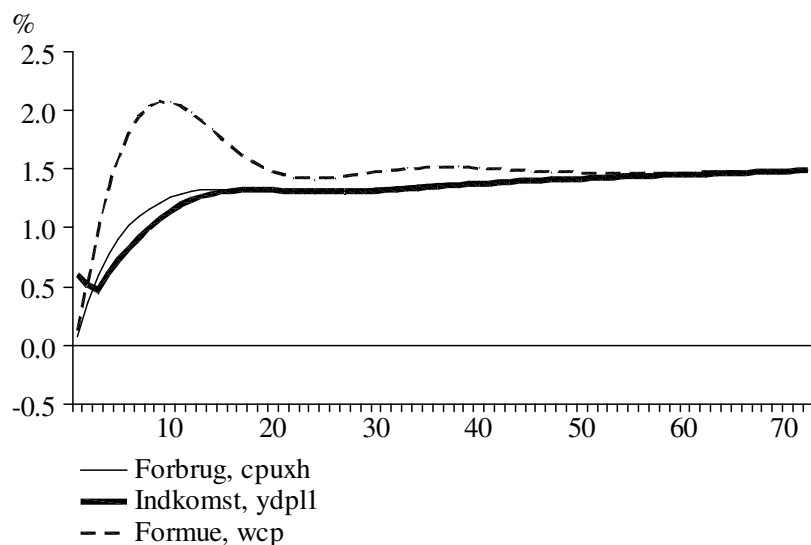
3. Indkomst, forbrug og formue på langt sigt, modificeret april08

Én måde at undgå den negative forbrugseffekt af boligprisen er at lade indkomst og formue bestemme forbruget ex boligforbrug i stedet for hele forbruget. Derved undgås at deflatere med forbrugerprisen, pcpu, som er påvirket af boligpriserne, og dermed er vi ude over den negative effekt fra boligpriserne på forbruget.

Boligforbruget har i forvejen sin egen relation i ADAM, hvor det følger boligkapitalen, som bestemmes af boligmarkedsrelationerne, der knytter det til forbruget ex bolig ved en CES-sammenhæng. Det ændrer derfor ikke ved den tilsigtede CES-sammenhæng mellem bolig og forbrug, hvis vi lader (1) bestemme forbruget ex bolig i stedet for forbruget i alt.

Den foreslåede ændring indebærer, at C i (1) svarer til ADAM-variablen cpuxh i stedet for til cpu. Med ændringen indsat i ADAM's forbrugsrelation ender den relative effekt på C og W med at svare til den relative effekt på Y, jf. figur 4.

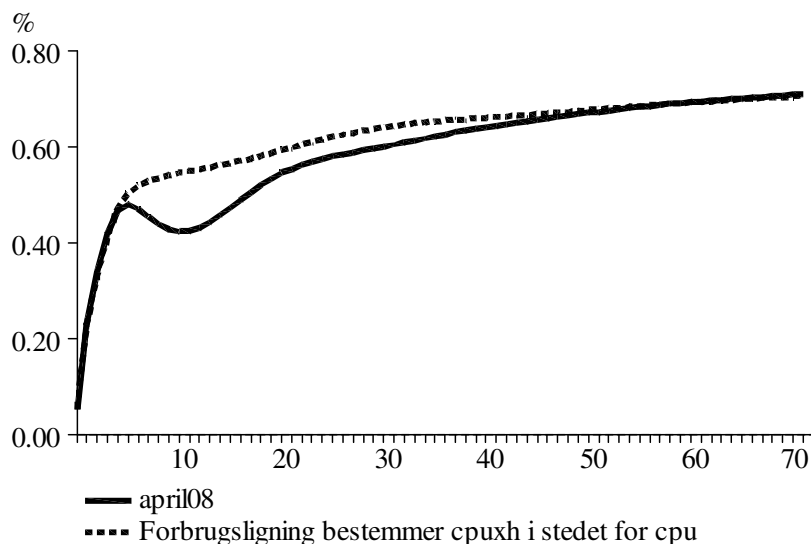
Figur 4 Varekøbeeksperiment på modificeret april08, effekt på forbrug, indkomst og formue

Det er sikkert nemmere at præsentere forløbet i figur 4 end forløbet i figur 1, da det langsigtede resultat i figur 4 minder om den simple standardmodel i (1) og (2). På den anden side er standardmodellen som omtalt lovlig simpel, og man kan være skeptisk over for værdien af sammenfaldet med de specielle definitioner af Y, C og W, som figur 4 gengiver.

Det er mindst lige så interessant, at man med den modificerede forbrugsfunktion får en hurtigere tilpasning i forbruget i faste priser, jf. figur 5 nedenfor, der sammenligner effekten på forbruget i faste priser for april08 over for april08 med modificeret forbrugsrelation.

Figur 5 Varekøbeeksperiment på april08 og modificeret april08, effekt på forbrug, fcpuxh

Det fremgår, at vi med den modificerede forbrugsrelation slipper for den pause i forbrugsudviklingen, som den reale stigning i boligprisen skaber i april08. Den modificerede april08's forbrugstilpasning er enklere og nemmere at forstå. Der er dog stadig tale om, at

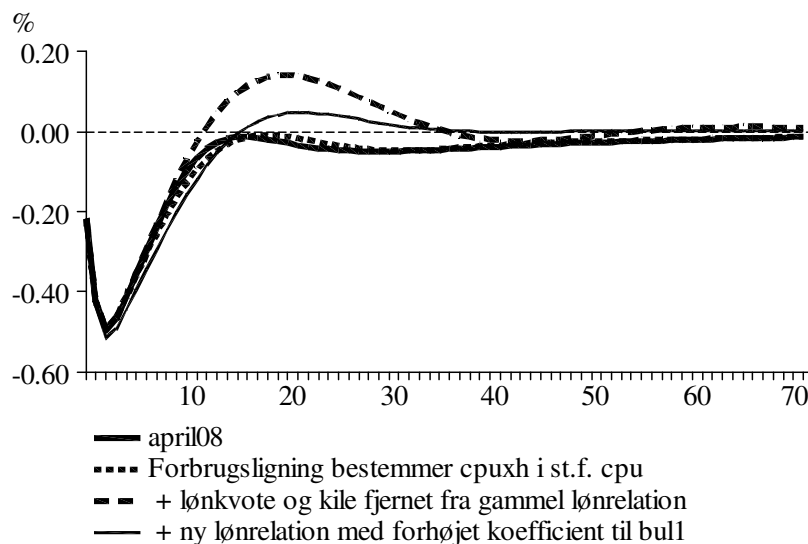
forbrugseffekten vokser efter 70 år, så vi springer ikke ind i et ligevægtsforløb, fordi vi ændrer forbrugsrelationen som skitseret. Der skal mere til.

4. Nærmere om lønrelationens betydning

Et af problemerne ved at finde en ligevægt for forbruget er, at den strukturelle ledighed bevæger sig lidt ved et positivt efterspørgselsstød som varekøbseksperimentet repræsenterer. Bevægelsen afspejler, at lønrelationen rummer en priskile og en lønkvote. Når reallønnen stiger, øger det lønkvoten via faktorblokkens CES-funktioner. Den større lønkvote dæmper lønstigningen for given ledighed, hvorved lønkvotestigningen mimer, at Phillipskurven flytter til venstre, og den strukturelle ledighed falder.

Endogeniseringen af strukturel ledighed indgår i oplægget til den nuværende lønrelation og behøver ikke være et problem, men den langsigtede påvirkning af ledigheden er længe om at falde til ro, jf. kurven for april08 i figur 6, og det forhæler tilpasningen i indkomst og forbrug.

Figur 6 Varekøbeeksperiment på 4 modeller, effekt på ledighedsrate, bull1

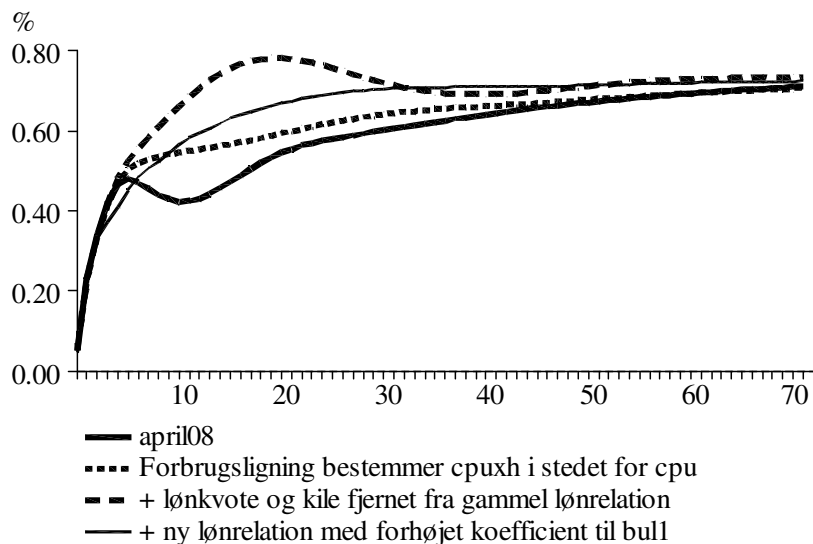
Forløbet i figur 6 tyder på, at den nuværende lønrelations effekt på strukturledigheden svækkes efter 35 år. Det betyder, at der til den tid skal beskæftiges lidt færre, og det stimulerer realløn, realindkomst og forbrug en smule. Denne langsigtede stimulering af forbruget gælder både april08 og april08 med ny forbrugsrelation.

For at tjekke betydningen for forbruget fjerner vi priskile og lønkvote fra lønrelationen. Det giver en stærkere forbrugseffekt i den første del af samplet, hvor forbrugseffekten får top, fordi lønnen og realindkomsten stiger stærkere og toppe i forhold til grundforløbet. Den stærkere lønstigning afspejler, at stigningen i lønkvoten ikke mere får lov at dæmpe lønreaktionen, og den stærkere indenlandske lønstigning øger realindkomsten, fordi udlandets løn og pris er eksogene. Samtidig reduceres konkurrenceevnen mere, så ledigheden overshooter og bølger svagt men længe om sit grundforløb, jf. den stiplede kurve i figur 6.

Effekten på forbruget med den nuværende lønrelation ex priskile og ex lønkvote er vist som stiplede kurve i figur 7. Tendensen til overshooting i forbruget kan modereres med en

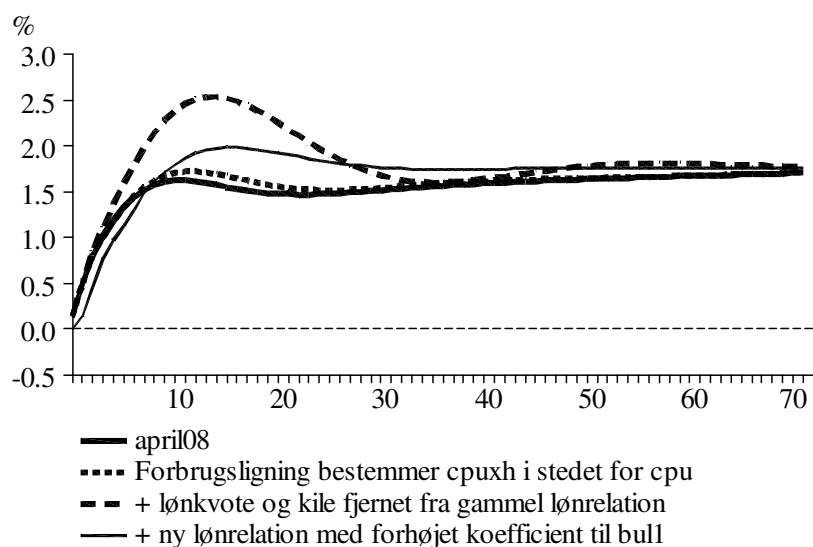
lønrelation med en koefficient til prisstigningen på 0.3 som i Michaels og Dans oplæg til ny lønrelation fra december 2008. For at lønrelationen bliver tilpas hurtig, hvor tilpas går på, at lønresponsen minder om det vante, jf. Tonys papir fra oktober 2008 om parameterfølsomhed, skal koefficienten til arbejdsløsheden dog forøges med en faktor på 1.5 i forhold til nævnte oplægs tabel 6 søjle 4 (dvs. til -0.5 mod den april08's -0.3). En sådan forøgelse er gjort ved beregningen af den forbrugseffekt, der er vist med den tynde fuldt optrukne linje i figur 7.

Figur 7 Varekøbseksperiment på 4 modeller, effekt på forbrug, fcpuxh

Tendensen til overshooting med gammel lønrelation ex priskile og ex lønkvote giver en svag men lang bølge i forbruget. Med den nye lønrelation undgås bølgen, og relationens stabilisering af langsigtet ledighed, jf. den tynde fuldt optrukne linje i figur 6 overfor, hjælper forbruget hurtigere ind i et vandret forløb, jf. den tynde fuldt optrukne linje i figur 7. Effekten på timelønnen ved de 4 forskellige modeller er vist i figur 8.

Figur 8 Varekøbseksperiment på 4 modeller, effekt på timeløn, lna1

Bortset fra april08's forbrugseffekt, hvor boligprisen driller, minder profilen i modellernes forbrugseffekt som omtalt lidt om modellernes løneffekt.

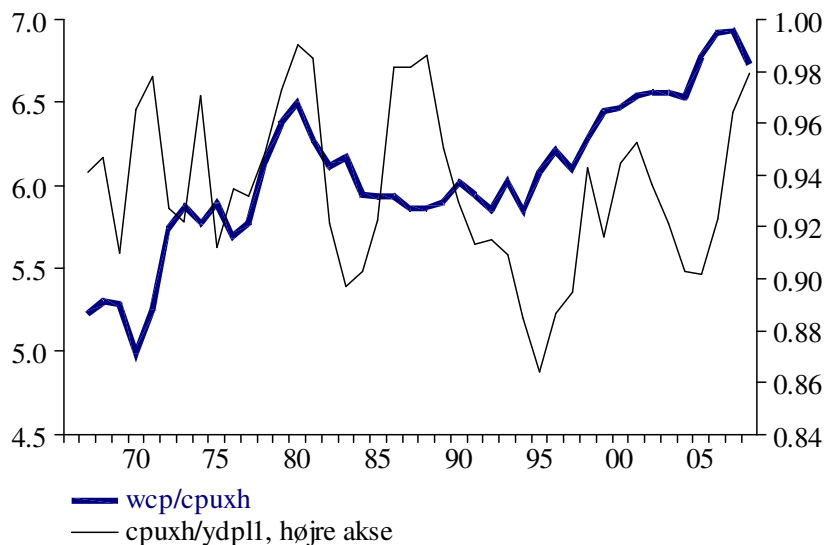
5. Om formuen i forbrugsrelationen

Vi har illustreret, at det forenkler forbrugseffekten at ændre forbrugsrelationen fra at bestemme hele forbruget, cpu i ADAM, til at bestemme forbruget ex bolig, cpuxh. I den forbindelse blev der ikke ændret ved definitionen af de to forklarende variable, indkomst og formue. Det er imidlertid svært at estimere en relation, som inddrager april08's forbrugsbestemmende formue, wcp, i forklaringen af cpuxh.

Det er især erhvervsformuen i genanskaffelsespriser, knmp+knbp, som generer ADAM's forbrugsrelation bygger på, at der er en positiv relation mellem forbrug over indkomst og formue over forbrug, svarende til, at forbruget går i takt med et geometrisk gennemsnit af indkomst og formue.

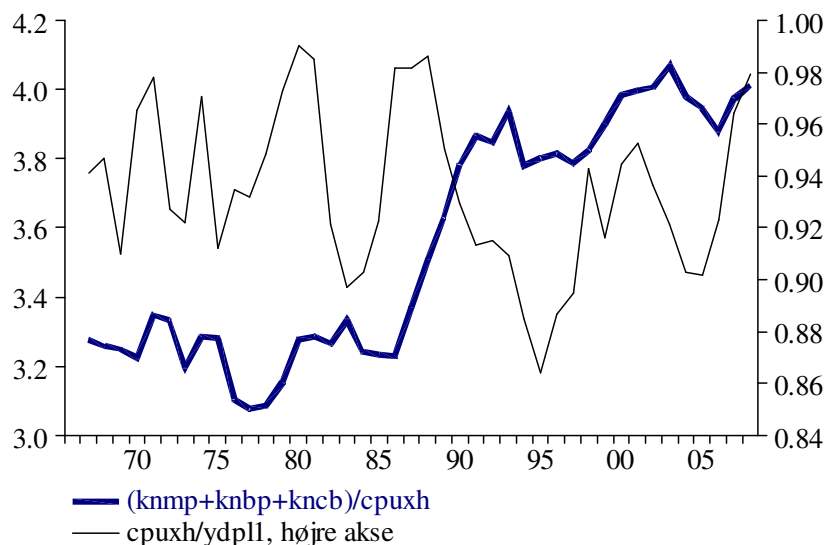
Med virkelig god vilje kan man ane en sådan positiv relation i perioden 1967-2005, jf. figur 9. Men relationen er ikke tydelig nok til, at man kan estimere en ligning, hvor formuen kommer med. En estimation vil afspejle, at forbrugskvoten ud af indkomst er tættest på at være stationær, og indikere, at vi skal lave en simpel forbrugsrelation uden formue. En forbrugsrelation uden formue er imidlertid ikke nyttig i forhold til ADAM, hvor formuen, herunder den finansielle formue og pensionsformuerne, har en væsentlig rolle.

Figur 9 Formue/forbrug og forbrug/indkomst

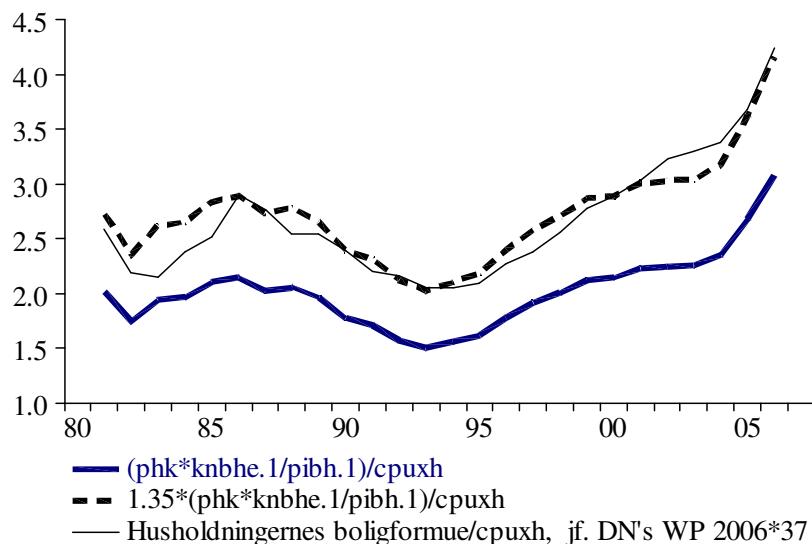
Manglen på korrelation i figur 9 hænger sammen med, at erhvervs- og bilkapitalen ikke udvikler sig specielt svagt i perioden omkring 1990, men tværtimod øges klart i forhold til det svage forbrug, jf. figur 10. Det er det modsatte af, hvad der bruges for at forklare den viste forbrugskvotest, som ser ud til at blive forskudt nedad omkring 1990. Bilformuen, kaldet kneb, er her lagt til erhvervsformuen, men bilformuen er forholdsvis lille, så det er ikke afgørende for resultatet.

Figur 10 Erhvervs- og bilformue/forbrug og forbrug/indkomst

Man kunne måske afbalancere forbrugskvotefaldet med en dummy i estimationen og bevare definitionen af den forbrugsbestemmende formue, wcp , men det er fristende at fjerne erhvervs- og bilkapitalen, som er i genanskaffelsespriser, fra den forbrugsbestemmende formue.

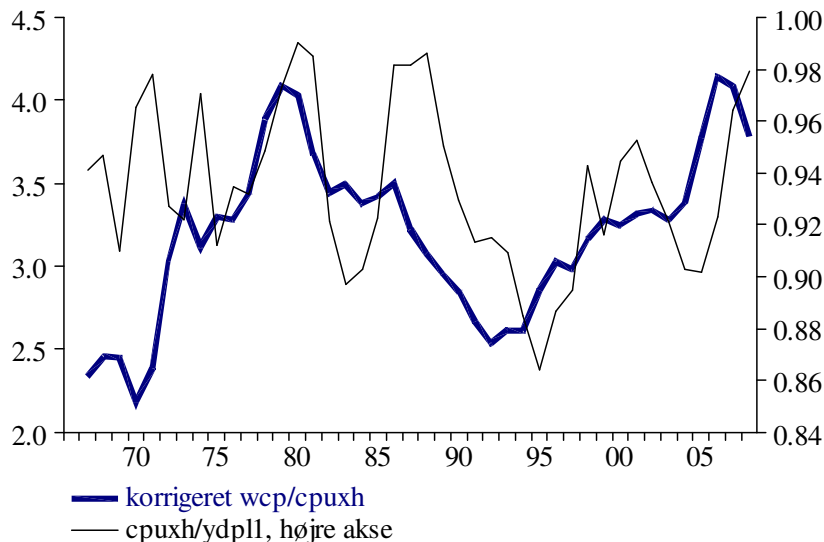
Man kan også være fristet til at øge ADAM's ejerboligformue med fx en faktor på 1.35. Så svarer den bedre til ejerboligformuen i Jan Overgård Olesens og Erik Hallers working paper nr. 37 2006 fra Nationalbanken. Figur 11 viser de to opgørelser af ejerboligformuen..

Figur 11 Ejerboligformuen i ADAM og i Nationalbankens working paper

Uden erhvervs- og bilkapital og med den nævnte forhøjelse af ejerboligformuen er det nemmere at se en positiv sammenhæng mellem formue- og forbrugskvotefaldet, jf. figur 12. Især hvis vi ser bort fra årene før 1975.

Boligformuen indgår som sagt i formuen, og vi kunne måske have forklaret årene før 1975, hvis boligprisen havde været betydeligt højere før 1975. Det minder i øvrigt om, at vi også kunne have forklaret boligprisen uden logistisk dummy i boligprisrelationen, hvis boligprisen havde været betydeligt højere før 1975 og afspejlet datidens boligmangel.

Figur 12 Korrigeret formue/forbrug og forbrug/indkomst

Et proportionalt løft til boligformuen øger naturligvis dette formuesegments potentiale men det ændrer ikke noget principielt ved modellens forbrugs- og formuebestemmelse, og det ændrer heller ikke meget reelt, hvis boligformuen i forvejen dominerer den anvendte formue. Udelukkelse af erhvervskapitalen har større betydning, som vi illustrerer i næste afsnit.

6. Nærmere om afgrænsningen af formue

ADAM's forbrugsbestemmende formue, wcp, er eksplicit defineret. Der indgår en del variable, som vi her med parenteser deler op i fire grupper:

$$wcp = (\text{phk} * \text{Knbhe} / \text{pibh} + \text{Knbhl}) + (\text{Knmp} + \text{Knbp} + \text{Kncb}) + (\text{Wn}_h + \text{Wn}_{cr} + \text{Wn}_{cf}) - (\text{Wp} - \text{Wpk})$$

1. () Ejerboligformue i markedspriser + lejeboliger i genanskaffelsespriser
2. () Erhvervs- og bilkapital i genanskaffelsespriser
3. () Privat finansiell nettoformue
4. () Korrektion af pensionsformue (fragår formuen)

Korrektionen af pensionsformuen, Wp, består i at reducere den til en efter skat værdi, wpk, som i ADAM er givet ved.

$$wpk = ((\text{Wphpk} + \text{Wpspk}) * (1 - \text{tsdp}) + (\text{Wp} - \text{Wphpk} - \text{Wpspk}) * (1 - \text{tss0} - \text{tss1} - \text{tsspl})) * \text{kwps}$$

Formuen, wcp, påvirker især forbruget gennem ejerboligformuen og gennem den finansielle formue. Påvirkningen går begge veje. Fx påvirker forbruget boligprisen, så forbruget kan øge boligformuen, der trækker forbruget op osv. Det øger udsvinget i modellen. Forbrugets samspil med den finansielle formue dæmper udsvinget, idet et højt forbrug reducerer den finansielle formue, hvorved forbruget dæmpes i de følgende år.

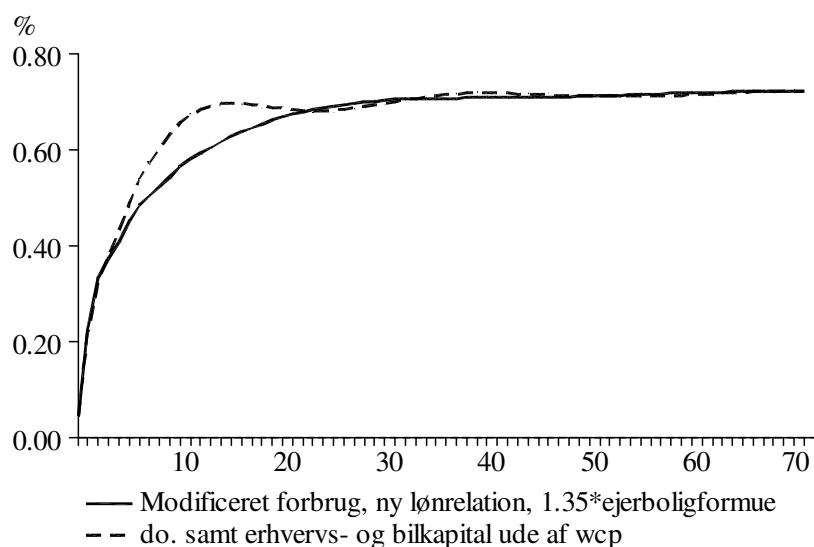
Det synes oplagt, at boligformuen og den finansielle formue inkl. korrigeret pensionsformue hører med i ADAM's forbrugsbestemmende formue. Det er mindre klart, at erhvervs- og

bilformuen i genanskaffelsespriser hører med. For at konkretisere diskussionen prøver vi varekøbseksperimentet på en model med og en model uden erhvervs- og bilformue.

Som model med erhvervs- og bilformue bruger vi en model med modificeret forbrugsrelation og ny lønrelation og ganger ejerboligformuen med 1.35 gange i wcp. Modellens forbrugseffekt i et varekøbseksperiment er vist med fuldt optrukken linje i figur 13.

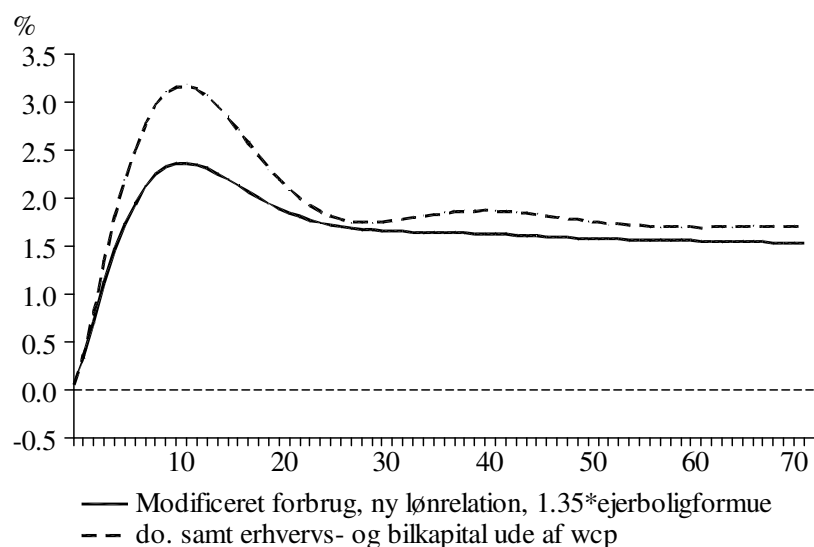
Fjerner vi erhvervs- og bilformuen fra wcp i denne model får vi et lignende men dog lidt hurtigere forbrugsforløb, som er vist med stiplede linje i figur 13.

Figur 13 Varekøbseksperiment på 2 modeller, effekt på forbrug, fcpuxh

Forbrugsstigningen mod ligevægtsniveauet kommer hurtigst med sidstnævnte model, fordi den forbrugsbestemmende formue reagerer kraftigst, jf. figur 14.

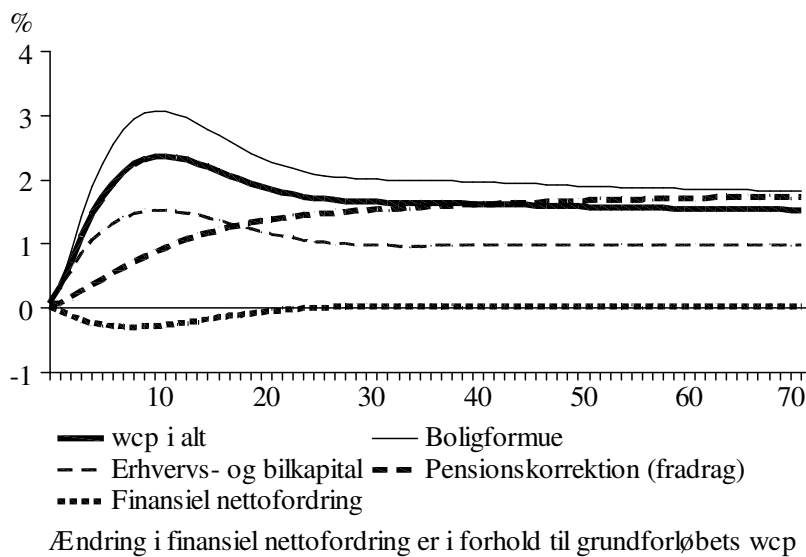
Figur 14 Varekøbseksperiment på 2 modeller, effekt på formue, wcp

Formuesegmenterne reagerer ikke parallelt. I figur 15 er formuereaktionen dekomponeret for modellen med erhvervsformue. Det fremgår, at erhvervsformuen i løbende priser øges mindre end hele formuen, bl.a. på grund af importindholdet i kapitalgodernes pris. Det giver erhvervsformuen karakter af en dødvægt, som dæmper den samlede formuereaktion i eksperimentet.

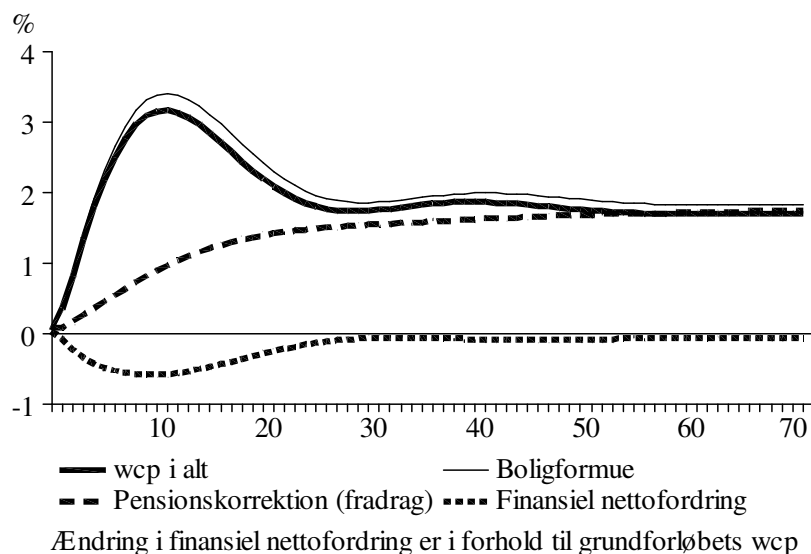
Der er næppe noget galt med modellens beregning af nettokapitalapparatets værdi, men den beskedne stigning i nettokapitalapparatet stimulerer isoleret set opsparingen. Det er svært at forstå, at nogen skulle føle behov for at supplere nettokapitalen med øget opsparing. I eksperimentet overskygges denne tendens dog af boligformuens stigning, og på langt sigt stiger den finansielle fordring kun en smule.

Figur 15 Varekøbseksperiment, effekt på formuedelev inkl erhvervsformue

Den finansielle nettofordring er inkl. pensionskonti i alt, wp. Pensionskorrektionen er et formuefradrag, som reducerer wp for den del, der ved udbetaling vil tilfalde det offentlige. Den voksende tendens i pensionskorrektionen i figur 15 afspejler, at den i eksperimentet skabte pensionsformue bliver ved at vokse i lang tid, dog med aftagende hastighed.

Fjernes erhvervs- og bilkapitalen fra den forbrugsbestemmende formue, reagerer denne med næsten samme procentvise ændring som boligformuen. Den stærkere formue- og forbrugsreaktion på varekøbseksperimentet skaber især i de første 10-20 år et mere negativt forløb i den finansielle fordring, jf. den prikkede linje i figur 16 over for 15. Også på langt sigt er den finansielle fordrings respons mere negativ med erhvervsformuen ude af formuen.

Figur 16 Varekøbseksperiment, effekt på formuedelex erhvervskapital

Vi har ikke nogen facitliste for varekøbseksperimentet, men kan man få en hurtigere forbrugsreaktion i modellen ved at undvære erhvervskapitalen i formuen, er det nok at foretrække, forudsat at vi ikke kommer til at destabilisere multiplikatorerne.

Det vigtigste problem er formentlig, om vi kan forstå og acceptere den langsigtede ligevægt uden erhvervs- og bilkapital i formuen. Vi vil derfor se på de to modellers langsigtede løsning repræsenteret ved effekten i 2099, dvs. 91 år efter starten på varekøbseksperimentet.

Tabel 1: Varekøbseksperiment med to afgrænsninger af wcp

	wcp med erhvervs- og bilkapital	wcp uden erhvervs- og bilkapital
	pct. vis afstand til grundforløb i 2099	
1. Forbrug ex bolig, cpuxh	1.53	1.53
2. Indkomst, ydpl1	1.54	1.52
3. Formue, wcp	1.50	1.66
4. Forbrug, fcp	0.71	0.71
5. BNP, y	1.63	1.63
6. Timeløn, lnal	1,75	1,75
7. Finansiel nettofordring*	0.25	-0.48
8. Nettorenteindtægt*	0.06	0.03

* Ændring i pct. af grundforløbets ydpl1.

Som det fremgår af tabel 1, stiger forbruget ex bolig, cpuxh, 1.53 pct. uanset modellens formuebegreb. Forskellen ligger på indkomst- og formuestigning. Forskellen er størst for formuen, fordi formuen har mindst elasticitet i den langsigtede forbrugsrelation. Forskellen på indkomststigningen er af samme grund mindre. Den beskedne forskel på 1.54 versus 1.52 pct. indkomststigning er afgørende for, at vi kan ende med en forskellig formuestigning. Hvis ydpl1 også var steget 1.54 pct. i modellen uden erhvervs- og boligkapital, havde det fungeret som en lille forøgelse af forbrugskvoten, og vi var endt med en formuestigning tæt på 1.5 pct. i stedet for de 1.66 pct., som står i tabellen..

Vi har holdt os til procent med to decimaler i tabel 1 for at kunne præsentere samme nominelle forbrugsstigning i linje 1. Med to decimaler er der heller ikke forskel på de to modellers resultat for forbruget i faste priser, eller for fx BNP og timelønnen, jf. linje 4-7 i tabel 1. Derimod kan man se en forskellig effekt på den finansielle fordring og på rentebetalingerne, som indgår i indkomstvariablen, $ydp11$. Forskellen på rentebetalingerne i tabel 1's to kolonner er af samme størrelsesorden som forskellen på forbrugsrelationens indkomstvariabel $ydp11$, så forskellen er forståelig og kan være permanent.

Vi kan godt håndtere en formue uden erhvervs- og bilkapital i et varekøbseksperiment. Det kan være en fordel, hvis ADAM reagerer lidt hurtigere, men det seriøse projekt omkring makroforbruget vil være at ændre indkomst- og formueafgrænsningen til at repræsentere husholdningerne.

7. Konklusion

Vi kan gøre modellens forbrugstilpasning hurtigere ved at sikre, at forbruget reagerer positivt på boligprisen.

En ny lønrelation, der ikke skubber til den strukturelle ledighed, kan også bidrage til at modellens forbrug hurtigere finder en langsigtligevægt.

Vi kan også gøre forbrugstilpasningen hurtigere ved at fjerne erhvervs- og bilkapital fra den forbrugsbestemmende formue. Det har karakter af en lappeløsning, indtil vi i en senere modelversion får modellens indkomst og formuedannelse til at afspejle husholdningssektoren.